

Nói hay Đừng

Phụ nữ Việt Nam và phụ nữ trên thế giới

NAM CÁT

Tôi có nhiều lần nói chuyện với các nhóm bạn trẻ VN, cũng như những bạn ngoại quốc, về vai trò và địa vị của người phụ nữ Việt Nam trong xã hội Việt Nam, từ ngàn năm trước đến giờ, và những dân chứng của tôi đã làm cho nhiều thính giả suy nghĩ.

Người đàn bà Việt Nam đã có từ lâu một địa vị quan trọng trong gia đình, cũng như trong xã hội, và người đàn ông VN đã đối xử với người đàn bà rất là “văn minh”, rất kính nể, và rất chiều chuộng.

Nhiều người ngoại quốc không tin là chúng ta đã có một nền văn hóa tiến bộ được như vậy, trong khi hiện giờ đây, ở cuối của thế kỷ 20 rồi, vẫn còn “man rợ” rất nhiều, khi xét việc họ đang đối xử với người đàn bà, con gái của nước họ.

Lẽ dĩ nhiên tôi đã dẫn rất nhiều bằng chứng rất cụ thể, và những bằng chứng đó, tôi chỉ rút tia từ những nhận xét của tôi về sự đối xử của các ông đối với các bà, trong cái xã hội nhỏ bé của gia đình tôi, và gia đình bạn bè chung quanh tôi ở cái xú nhỏ bé, cái thành phố êm đềm và yêu thương của tôi, cái thành phố Huế vừa đẹp và vừa thơ của tôi.

Và những dân chứng về sự đối xử “chật tiến” của các dân tộc khác thì tôi trích từ những tờ báo danh tiếng của Mỹ, như tờ Time, US News, tờ Paris Match của Pháp v.v.

Trong bài này tôi xin dẫn chứng về cái “chật tiến, man rợ” trong việc đối xử với người đàn bà trong nhiều xã hội nước ngoài, chung quanh chúng ta. Sau mỗi câu chuyện nho nhỏ đó, sẽ có lời bàn của Mao Tôn Cường (dời nay). Còn chuyện “văn minh” của nước mình trong việc cư xử giữa người đàn ông với người đàn bà thì tôi xin khất các bạn đến bài kế tiếp, mà tôi đã lấy tên tựa là “Gái Nam Phố”, là làng bên ngoại

của tôi.

*

CÂU CHUYỆN XÚ CA-RI (ẤN ĐỘ)

Hiện giờ tại Ấn Độ, vẫn còn thịnh hành cái tục lệ gả bán con gái khi chúng mới được 15, 16 tuổi. Rồi cũng cái lệ đó, đi theo cái tục lệ mua rể cũng vậy.

Bên đằng gái, mỗi lần gả xong được đưa con như vậy là có khi tài chánh kiệt quệ, có khi khánh tận nữa là khác. Và nếu con gái mình không đẹp, và nhà mình nghèo, thì vô phuong.

Vì cái tục lệ gả bán con gái như vậy, mà lầm khi đã xảy ra những thảm kịch xã hội rất bi thương.

Bên đằng trai, luôn luôn tưởng rằng bên đằng gái có nhiều cửa, cưới vợ xong, mà chậm thấy tiền chưa cho đủ, và đôi khi bên nhà gái đã cho rồi và chàng rể tiêu xài phung phí, mà xin thêm không được, thế là tai họa có thể xảy ra ngay, như trường hợp chưa cho đầy đủ.

Gần đây nhiều tờ báo ngoại quốc, phanh phui ra nhiều vụ chồng giết vợ rất dã man, thế thảm chỉ vì đằng gái không có tiền mà cho như đằng trai tưởng, và chỉ thấy Tòa Án chỉ phạt đằng trai rất nhẹ tội. Bên đằng gái thì sợ tai tiếng, bỏ qua đi không bao giờ chống án, còn báo chí thì chẳng bao giờ đăng tải những tin tức này, vì quá nhiều, không đăng hết được.

LỜI BÀN MAO TÔN CƯỜNG.

Cái tục lệ muôn tống khứ con gái mình ra khỏi nhà này, đã giúp cho dân Ấn tăng từ 350 triệu, trong thập niên 50, lên đến 750 triệu trong thập niên 90. Không đủ cơm mà ăn, không đủ nhà mà ở. Dân nghèo chết lẩn chết lóc cùng đường phố. Tại thành phố Bombay (trên 10 triệu dân) cái sở bộn việc nhất là sở di

lượm xác chết mỗi buổi sáng, người chết ngoài đường phố. Còn cơ sở từ thiện của Xơ Teresa thì không làm sao đủ chỗ để chứa chấp số người nghèo đói, mà một số lớn là con gái vừa mới lấy chồng và bị nhà chồng đánh đuổi ra khỏi nhà vì bên đằng gái không cho “đây đủ” như đã hứa.

Đấy, các bạn xem, dân Cà Ri đang còn phải học cái văn minh của dân Việt ta trong việc đối xử với đàn bà xứ họ. Mao Tôn Cương nghĩ rằng chắc là dân Cà Ri chờ cho số dân tăng trên 2 tỷ người, rồi mới chịu xử sự văn minh với đàn bà xứ họ hay sao?

ANH CHẾT QUẢNG ĐÔNG.

Tại lục địa Trung Hoa, dân số đã tăng lên ngoài 1.2 tỷ người. Mặc dù trong 3 thập niên từ 50 đến cuối 70, Mao xéng xáng đã giết trên 200 triệu đứa rồi đó.

Không biết làm sao giải quyết nạn nhân mẫn, chính phủ CS Tàu đã dùng nhiều biện pháp mạnh, như là:

- Đàn bà phải trên 28 tuổi mới được lấy chồng.

- Muốn đi lấy chồng phải xin phép chính phủ địa phương.

- Mỗi cặp vợ chồng chỉ được phép có 1 đứa con mà thôi.

Nếu bất tuân lệnh trên thì sẽ bị phạt, như là cúp phiếu thực phẩm, hạ cấp xuống, bị đổi đi đến những công trường xa xôi v.v.

Nhưng những luật lệ này thì có thể áp dụng tại những đô thị lớn còn ở nhà quê thì chẳng ai chịu nghe theo.

Chính phủ cũng có cấp thuốc ngừa thai, nhưng đâu có đủ. Bệnh viện cũng buộc dây trưng miễn phí cho đàn ông, nhưng phải chờ nhiều năm mới đến phiên mình. Và việc phá thai thì rất tự do, nhưng cái danh sách cũng quá dài, chưa đến phiên mình thì đã phải sanh con ra rồi.

Kết quả, những ai muốn có con

thì cứ việc về nhà quê trong cái thời thai nghén. Hết đẻ con gái thì đem cho, hay có khi họ “bóp mũi” đi là xong chuyện. Ai ai cũng chỉ muốn có con trai mà thôi để nối giòi tông đường, vì chỉ được phép có một đứa con mà thôi.

Theo báo chí tỉnh Quảng Đông (do tờ Asia Economic Review 3/94) thì trong năm 1993, có đến ngoài 500,000 con trai muốn cưới vợ mà không kiếm được ra đàn bà. Bọn con trai này đã làm đơn xin ra khỏi tỉnh, đi tìm vợ, rồi sẽ trở về xú lại mà làm ăn. Họ lang thang như vậy cả năm mà cũng chẳng kiếm ra được vợ, vì tỉnh nào bên Tàu cũng đều bị cái nạn trai thừa, gái thiếu này cả.

Không giải quyết được vấn đề sinh lý, một số đàn ông này đã hóa điên, đâm chết những người chung quanh, mà đều là cha mẹ anh em của họ cả.

Tình trạng này rất là nguy kịch, và chính phủ Tàu, dựa trên thống kê, cho biết rằng, tỷ lệ trai nhiều hơn gái hiện giờ có đến 3 và 1, và trong 20 năm nữa sẽ là 10 và 1. Chết chua!!!

Các bạn thấy, mất đi một tứ khoái, sống cũng như chết rồi cha con nghĩa lý gì nữa.

Lời bàn Mao Tôn Cương.

M.T.C. tôi đây xin có 2 đề nghị rất cụ thể cho chính quyền xứ Quảng Đông.

1. Chính quyền Quảng Đông nên gửi gấp qua San Francisco một phái đoàn, tìm máy tay tổ xóm “gay” trả tiền cao, đem về dạy cho 500,000 cậu thanh niên muốn lấy vợ mà không tìm ra vợ này, trong khi chưa kiếm được vợ thì tạm “gay” đỡ đi với nhau. Biết đâu đây chẳng là một giải pháp hữu hiệu giải quyết nạn nhân mẫn cho cái xứ “chết” này chăng?

2. Những nước láng giềng, như Việt, Thái, Lào, Mèn, Miến, và đến cả Mã, Nam Dương, Brunei, Úc, Phi v.v. hãy họp nhau lại, qua Pháp đặt mua thuốc ngừa thai (rẽ và tốt nhất trên thế giới) mua đủ cho 300 triệu người đàn bà đang tuổi sanh đẻ đủ dùng cho cả năm, mua lối 3,600,000,000 viên và gửi một phái đoàn trình trọng xin dâng lên quý quốc nhận cho và phát ra thật đầy đủ cho phụ nữ của quý quốc sử dụng, vì các nước chúng em ngại rằng trong mấy năm nữa, nếu quý quốc chỉ lùa ra chừng 25% dân số (đàn ông) để đi kiếm vợ, thì sẽ không còn thấy dân chúng em đâu nữa cả.

Mong quý quốc nhận cho ... chí nguy, chí nguy, và phái đoàn lùi dài ra về ...

CÂU CHUYỆN XỨ DO THÁI.

Xứ Do Thái có rất nhiều nhóm thiểu số. Sau 2000 năm sống tan rã khắp thế giới, vì mất tổ quốc, nay họ được đoàn tụ lại thành một nước có hiến pháp tân tiến, văn minh. Nhưng bè sau thì lại khác, mỗi nhóm thiểu số đều giữ tục lệ cổ truyền riêng của họ, mà luật pháp quốc gia chẳng làm gì họ được. Một trong những nhóm thiểu số này có tên là Agunot.

Đàn bà Agunot khi thưa chồng ra Tòa ly dị, và nếu được Tòa cho ly dị thì bản án phải được người chồng ký thuận thì bản án mới có giá trị. Rất nhiều anh chồng ương ngạnh, không chịu ký và người đàn bà này rất kẹt. Cũng không phải là chưa chồng, và cũng chưa phải là để chồng. Nếu lăng nhăng là bỏ mẹ ngay. Hiện đàn bà Agunot ở trong trường hợp này có đến ngoài 10,000 trại. Họ đã gửi hàng triệu lá đơn đến chính phủ và đến Tòa Án đã xin giải quyết và chẳng mấy bà được giúp đỡ. Tòa cũng có phạt một số đàn ông ương ngạnh này, như là rút bằng lái xe, cấm không cho mở trương mục ngân hàng v.v. toàn là

những hình phạt tượng trưng, chẳng đứa nào sợ cả. Còn chính phủ thì bó tay, chưa tìm ra được biện pháp nào hữu hiệu cả.

Lời bàn của Mao Tôn Cường.

M.T.C. thấy rằng các ông xứ Do Thái cũng hiếp dâm đàn bà, chẳng kém gì mấy ông xứ Cà ri, và Tòa án của 2 xứ này cũng chậm tiến như dân xứ họ. Vậy nên M.T.C. xin đề nghị 2 đường võ Bình Định, là đường võ chữ U và đường võ chữ V. Ai có nghe đến võ Bình Định đều ngán 2 đường võ này.

Đường võ chữ U:

Tòa án xử lý dị sẽ do Bà Tòa xử, không cho Ông Tòa xử. Bản án sẽ đương nhiên có hiệu lực sau 6 tháng, dù người chồng có ký hay không cũng vậy thôi. Sau khi nhận bản án, người chồng được đưa đến một võ đường Bình Định và được xem 2 võ sư đi đường võ chữ U, cho mà xem, để mà suy ngẫm.

Đường võ chữ V:

Trước khi ra Tòa xin ly dị, người vợ có quyền xin ra khỏi thiểu số dân Agunot, và sự ương ngạnh của anh, chồng, sẽ coi như "pha", vô giá trị,

Nói nhỏ: 2 đường võ Bình Định chữ U và chữ V có công nghiệm làm té liệt đối thủ, mà nhất là té cái của quý đó, mới là hiểm. Nếu đi hai quả chữ U và chữ V mà vẫn còn "cứng đầu" thì tấn cho hai đường võ chữ T và chữ O thì tối ngay.

CÂU CHUYỆN XỨ BA TÂY.

Xứ Ba Tây rộng lớn bao la và có nhiều sắc tộc rất khác nhau, tiếng nói khác nhau và lối sống cũng khác nhau. Có một tiểu bang nhỏ, chừng một triệu ruồi dân, có tên là Minas Gerais. Ở đây đàn ông là vua, và người ta gọi xứ này là xứ "macho". Hết đàn ông nào có bồ, có vợ bé, thì

ban bè cho là bánh, là "macho". Còn hễ thấy đàn bà bị bầm mặt, sưng trán, gãy răng, thì dư luận cho rằng, chắc là đi ăn mảnh làm chi mà bị đòn, đáng kiếp.

Đàn bà tức úa máu ra mà chẳng có ai bênh vực cho cả.

Vừa rồi có một số luật gia ngoại quốc thấy chuồng mắt, đã xúi dục các bà thưa chồng ra Tòa. Trong năm 1990 có 26 vụ được đưa ra Tòa và Tòa đã tha bổng cho cả 26 bị cáo, "mất dạy" này.

Số luật sư này đã đưa ra Hội Luật Gia Quốc Tế, và hội này cũng đang ở trong thế bí, và hội này cũng đang kêu gọi hội viên góp thêm ý kiến.

Lời bàn Mao Tôn Cường.

Đàn bà Á Đông thường hay búi tóc, và họ dùng cái lông nhím thật dài cắm ngang cho búi tóc khỏi sứt ra. Có xứ lại dùng cái lông nhím này băng vàng, hay băng đồng, có khi chạm trổ rất đẹp.

Cái lông nhím này là cái vũ khí bén nhọn và lợi hại nhất của phụ nữ, và người ta bảo rằng đàn bà Đại Hàn đã dùng thứ vũ khí này để tự vệ nhiều nhất. (Nên nhớ đàn ông Đại Hàn vũ phu nhất Á Đông, đối với vợ).

Khi bị đàn ông đe dọa hiếp dâm, người đàn bà cứ phải nhặt thua, thật nhã nhặn, thật âu yếm và chờ cho đến khi người đàn ông sơ ý, hay chờ cho anh này đến cái phút hoan lạc tột điểm, mê man và không còn biết trời trăng, mây nước gì nữa cả thì người đàn bà, từ từ rút cái lông nhím ra dí mạnh vào cái huyết sau gáy, dí từ từ vô tận óc, là xong chuyện ngay.

Xong rồi lấy lông nhím ra, chùi sạch và cắm lại vào búi tóc, như là chẳng biết vì sao mà xảy ra án mạng lạ lùng này hết cả.

Nhà chức trách tại địa phương này rất vui vẻ mà khai vào sổ tử của

chàng dâm đãng này là chết vì bị "thượng mă phong", mà tại cái xứ này tất cả đều cho là đã chết rất "macho", oai lăm, bánh lăm, macho lăm ...

M.T.C. đề nghị bà con nên đặt mua bên Tàu hay bên mình chừng 100,000 cái lông nhím này, loại dài nhất, cứng nhất và gửi biểu cho đàn bà xứ Minas Gerais này, và chừng 10, 15 năm nữa, dân "macho" mất dạy này sẽ biến di đâu hết cho mà coi.

CÂU CHUYỆN XỨ MIỀN ĐÔNG PHI CHÂU.

(Các bà các cô yếu bóng vía xin đừng đọc đoạn này)

Tại Phi Châu, dân theo đạo Hồi, họ còn có nhiều tục lệ rất lạ lùng, rất thoái hóa, phản tiến bộ. Báo chí trong các nước này chẳng bao giờ công kích những tục lệ này cả, và làm như tất cả đều biểu đồng tình, dấu diếm bí bưng rất khó tìm hiểu.

Có nước vẫn còn ăn thịt người tinh bơ. Có nước nuôi người làm thi có quyền sinh sống đối với dân nô lệ này.

Ở Ai Cập, mà trình độ văn minh tương đối cao, chỉ có chồng có quyền để vợ, còn vợ thì không có quyền xin ly dị chồng. Trái lại chồng có quyền trị vợ bằng roi, và nhà nước đã cho kích thước hắn hơi cho từng cây roi, cho từng tội. Những luật rừng này có từ mấy ngàn năm rồi, và vẫn còn đem ra sử dụng thì thật lạ lùng.

Tại Algeria, gái chưa chồng, có già đi mấy nữa, cũng phải được phép cha mẹ mới được ra khỏi nhà đi xa. Nay dân Hồi xứ này đang vận động với quốc hội để không cho đàn bà đi làm nữa.

Nhưng riêng với cái tục lè sau đây thì hết chỗ nói được nữa.

Con gái vừa lớn lên 12, 13 tuổi thì cha mẹ chúng đem chúng đi sửa cái "cửa mình" của chúng cho "đẹp"

và cho “ngon lành”.

Cái tục lệ này thịnh hành ở Somalia, Ethiopia, Soudan, Egypt, Lybia v.v.

Và sửa ra làm sao đây? Một nhà văn gái xứ Soudan, kể lại kinh nghiệm của bà ta bị đem đi “sửa” khi mới 13 tuổi, 20 năm trước đây, xin các bạn nghe:

“Trước khi bà mẹ tôi đem tôi đi sửa, tôi chưa hiểu được họ đem tôi đi đâu? Bà mẹ tôi chỉ nói sơ sài rất khó hiểu là con ráng chịu đau một tí, không lâu đâu, và sau này con thật sung sướng hạnh phúc suốt đời. Tôi chưa kịp hiểu gì, và hỏi mẹ tôi, tại sao lại đau đớn? Và mẹ tôi bảo, thì mẹ cũng như con trước đây, đau có sao đâu?

Và tôi vẫn hỏi sẽ đau ở đâu? thì mẹ tôi không chịu nói.

Sau đó mẹ tôi đưa tôi đến một nhà người “gọi là thầy thuốc” một người đàn bà nhợp nhúa, hôi hám, ở một căn phòng chật hẹp, tối tăm, và cũng hôi hám nữa.

Bà mẹ tôi và cả bà thầy này đã ôm chặt lấy tôi, cởi trần truồng tôi ra, buộc hai chân hai tay tôi lại thật chặt, và người thầy thuốc này ra tay.

Với hai bàn tay nhợp nhúa, không rửa, không thoa rượu sát trùng, bà ta ra tay. Không thuốc mê, cũng chẳng thuốc tê, bà Thầy này dùng một lưỡi lam cao râu và bắt đầu “cạo, gọt, cắt, xén”. Tôi chết ngất đi, không còn hay biết gì nữa, cho đến khi đem tôi về nhà.

Thật may cho tôi, ba tháng sau thì tôi lành hẳn những vết thương vô lý này, và sống cuộc đời tự nhiên của một người phụ nữ của thế kỷ 20, trên đất Âu Châu văn minh, dễ chịu”.

Bà ta cho hay rằng một lần những đứa bé khác, chịu đựng vết thương này trong nhiều tháng nhiều năm, mà vẫn không khỏi hẳn vì vết thương nằm ở chỗ dơ, mà sinh sống ở nhà quê thiếu tiện nghi thuốc thang

thì làm sao mà chóng khỏi được.

Có đứa bị vết thương đau đớn về sau đâm sợ đàn ông không dám đi lấy chồng nữa.

Còn bọn đàn ông các xứ này thì ích kỷ, biết chuyện làm dã man này mà vẫn như thường, ai chết mặc ai, chúng được của tốt thì dại gì mà không hưởng.

Lời bàn của M.T.C.

Nghĩ rằng còn đến ngoài 80 triệu dân còn giữ cái tục lệ này, và họ đều là dân Hồi. Mao tôi còn nhớ 10 năm trước đây, anh chàng nhà văn gốc Án, tên là Salman Rushdie viết một chuyện về ông prophet Mohamet, giáo chủ đạo này. Chuyện thì giả tưởng, nhưng chi tiết thì có thật. Thế mà anh chàng Khomeini đã treo cái đầu của nhà văn này là 10 triệu MK, làm cho anh này tan nát “đời hoa”. Mất vợ, mất con và mất cả bạn bè, phải sống chui, sống lủi từ bấy tới giờ, khổ sở vô chừng.

Vì vậy Mao tôi không dám bàn gì ở đây cả.

Xin hẹn đến ra ngoài thế kỷ 21, sẽ nói thêm.

*

Bài đã khá dài, mà chuyện đàn bà trên thế giới còn bị hiếp đáp thì còn nhiều lắm, sẽ có dịp kể thêm cho các bạn nghe.

Nghĩ lại đến cái xã hội Việt Nam mình. Đàn bà thì phải tự cho là họ có phúc lắm mới được làm người đàn bà VN, còn đàn ông VN thì nên hanh diện đã tiếp tục cái lối sống “văn minh” của cha ông mình để lại từ mấy ngàn năm rồi, chúng ta vẫn minh thật chứ không phải là nói chơi cho vui, không bằng chứng gì cả.

NAM CÁT

Mùa Xuân 95

MỘT VÀI NHẬN ĐỊNH...

(tiếp theo trang 32)

và có kết quả nền kinh tế thị trường mà nhà nước muốn dùng để kiến thiết quốc gia hay đó chỉ là một phương cách để cứu nguy chép?

Trước hoàn cảnh đó, với tư cách một người di tản bất đắc dĩ, tôi thấy chúng ta ở hải ngoại nên dồn năng lực tạo thế đoàn kết ở nơi chúng ta hiện đang sinh sống để xây dựng một cộng đồng vững mạnh, hầu có thể yểm trợ đồng bào quốc nội, tranh thủ dân chủ tự do trước khi nói đến chuyện trở về tái thiết Việt Nam, chứ bây giờ nhà nước vẫn không tin chúng ta, coi chúng ta như ngoại kiều di du lịch thì dù có thiện chí đến đâu, chúng ta vẫn chưa có thể làm gì được. Tuy nhiên chúng ta có thể nương theo lời khuyên của anh L., một chuyên gia cao cấp kỳ cựu lâu nay quyết ở lại Việt Nam để phụng sự nhưng vẫn phải bó tay (đang trong mục Tin Tức kỳ này), mà tìm cách yểm trợ các cơ quan từ thiện Việt Nam ở hải ngoại, ví dụ như hội “VN Assistance for the Handicapped” (703) 847-9582, hay là hội “Green Cross” (714) 537-4877, có những hoạt động từ thiện quy mô tại quốc nội để bắc một nhịp cầu liên lạc với trong nước cũng như để xoa dịu phần nào những khổ đau của các đồng bào xấu số tàn phế, bình hoạn, tật nguyên ở quốc nội. □